

νευσεν ὅπως τὴν τιμήσῃ... Ὁμιλήσατε, Ρογήρε, καὶ ὁμνῶν ὑμῖν ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς Σοηθίας, ὅτι, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, θὰ ἐνεργήσω νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι.

— Πνεῦμα πονηρόν! πόσον εἶναι σκληραὶ αἱ ἐπὶ τῆς γῆς θωπεῖαί σου!

— Τί ψιθυρίζετε, Ρογήρε; Μὴ σὰς ἐνοχλῶ; Περιφρονεῖτε τὰς ὑποσχέσεις μου; Σὰς προξενεῖ κακὸν ἢ φωνή μου; Ἄ! συγχωρήσατέ με, καὶ ἀποδώσατε τοῦτο εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ υπερβολικὴν ἀγάπην, ἣν αἰσθάνομαι πρὸς... πάντας τοὺς δυστυχεῖς.

Ταῦτα εἶπεν ἡ Ἰόλη, καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις ἐξῆλθον μόλις ἀκουσθεῖσαι τοῦ στόματός της. Τεθλιμμένη, καταβεβλημένη, ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ὁ Ρογήρος, ὡς ἄνθρωπος, οὐτινος ἡ Μοῖρα ἀφῆρεσε τὸν νοῦν, προχωρήσας ἤρπασεν αὐτὴν ἀνευστασμοῦ ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ τὴν ἔσυρεν ἐκτὸς τῆς στοᾶς εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἐκεῖ, ρίψας κατὰ γῆς τὴν περικεφαλαίαν του, ἀπεκάλυψε τὸ μέτωπόν του, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς βίας τὴν χεῖρα τῆς Ἰόλης, καὶ, ἀφοῦ ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰ καιρόν, εἶπε διὰ φωνῆς διακεκομμένης:

— Τί λέγετε, Ἰόλη, περὶ τοῦ μετώπου μου;

— Οἱ Ἅγιοι τοῦ Παραδείσου νὰ σὰς προστατεύσωσιν! ἀπῆντησε δισταζούσα ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαμφρέδου. Τὸ μέτωπόν σας εἶναι ψυχρόν, ὡς μάρμαρον τάφου.

— Καὶ πρέπει νὰ ἦναι... Ἀκουσόν μου, θεῖα κόρη... Ἀκουσον τοὺς λόγους ἐνός, ὅστις δύναται νὰ μετανοήσῃ, διότι ὠμίλησε... Συχνάκις, ἐν τῇ ζήσει τῶν προσευχῶν μου, ἐν τῇ λύσει τῶν ἁρῶν μου, ἐδέηθην ἄλλ' ἢ δέησίς μου δὲν εἶχεν εἰσακουσθῆ ἔτι. Δός μοι, ἀνέκραζον, ἀγνοῶν πρὸς τίνα, δός μοι μίαν στιγμὴν χαρᾶς καὶ ἀμέσως ἐγκαταλείπω τὴν ζωὴν... Τώρα, εἴτε τυχαίως, εἴτε κατ' ἀπόφασιν τῆς εἰμαρμένης, ἡ στιγμή ἐκείνη ἐπῆλθε... καὶ παρῆλθεν... Ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένω αὐτὴν αὐθις ἐπὶ μακρόν... καὶ ἴσως ματαίως ἐν μαρτυρίῳ καὶ ἀγωνίᾳ. Συγχώρησον τὸν ἐτοιμοθάνατον ν' ἀνακουφίσῃ τὸ ἄλγος του διὰ λόγων καὶ δακρύων. Ταῦτα δὲν θὰ σὲ προσβάλλωσιν, ὁ θάνατός μου θὰ ἦναι διὰ σὲ ἀρκούσα ἐκδίκησις.

— Ρογήρε!

— Ἰόλη, εἰξεύρεις πρὸ πόσου χρόνου φέρω τὴν εἰκόνα σου, ἐν τῇ καρδίᾳ;... Ἦτο ἐκεῖ πρὸ τῶν παλμῶν, πρὸ τῆς γεννήσεως... δι' ὃ καὶ πρὶν σὲ ἰδῶ σὲ ἠγάπων. Ἐν τῇ δρόμῳ τῆς ζωῆς μου, εἶδον τὰς ὡραίας θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔστρεψα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν γῆν, ἐνοήσας ὅτι προήρχοντο ἐκ ταύτης. Εἶδον τὴν ἀλαζόνα, ὑπερήφανον διὰ τὴν μορφὴν της, καὶ δὲν ἐπόθησα αὐτήν. Εἶδον τὸ ἐρύθημα τῆς δειλῆς ἐρώσεως, καὶ δὲν ἐστέναξα... Ἐλεγον δὲ κατ' ἐμαυτόν: Καρδιά ὀρειχαλκίνη, δὲν ὑπάρχει ὡραιότης δυναμένη νὰ σὲ συγκινήσῃ;... Ἄλλ' εἰκὼν τις περικαλλεστὴ ἐτάρασσε τὸ πνεῦ-

μά μου... καὶ δὲν εἶχον λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν θνητῶν μορφῶν... Ἰσως ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ὅτε ἡ ψυχὴ, ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τῆς ἀναπαύσεως, ἐπανήρχετο εἰς τὰς λειτουργίας τῆς ζωῆς καὶ τὰ ὄνειρα αὐτῆς ἦσαν παιδρά, ὡς τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς. Ἐπόθουν ἀγωνιωδῶς τὴν κόρην τῆς φαντασίας μου, καὶ συχνάκις ἐν τῇ παραφροσύνῃ τοῦ πάθους ἐλάλουν πρὸς αὐτήν, λέγων: — Ὡς θεῖα μορφή, ὑπάρχεις ἄρα γε πράγματι; Ὡς μὴ ἐξαφανισθῇς ἀπὸ τῶν ὁμμάτων μου μετὰ τῆς πρώτης ἀκτίδος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Χάριν σοῦ θὰ ἠρνούμην τὸ φῶς του. Ἐλθέ, θεῖον ὄν, ὅ,τι ἂν ἦσαι, ἡ πνεῦμα ἐναέριον ἢ πνεῦμα καταχθόνιον, ἡ ἄγγελος, ἡ δαίμων· ἐλθέ, νὰ φαιδρύνῃς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ τότε ὁ Ρογήρος θὰ στεναλῇ ἐξ ἔρωτος... Ἰόλη... ἡμέραν τινὰ σὲ εἶδον... Ἀγγελε τοῦ οὐρανοῦ!... ἡ μορφή σου ὁμοιάζε πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς φαντασίας μου.

— Ρογήρε, εἶπεν ἡ Ἰόλη, ἀνεγερθεῖσα ἐν μεγαλοπρεπειᾷ, τοιοῦτοι εἶναι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἰς πιστὸς ὑπηρέτης πρέπει νὰ λέγῃ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου του; Ἀρμόζει εἰς τὴν ἐγγόννην τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίας νὰ ἀκούῃ αὐτοῦ;

— Ἀγνοῶ, ὦ ἡγεμονίς, ἂν εἰς ὑμᾶς ἀρμόζει νὰ τοὺς ἀκούετε· ἀλλὰ γινώσκω καλῶς ὅτι διέπραξα ἔγκλημα, λαλήσας τοιουτρόπως.

— Σὰς συγχωρῶ... ζήσατε... τοποθετήσατε τὸν ἔρωτά σας εἰς εὐτυχεστέραν νεάνίδα... δυναμένην ν' ἀνταποκριθῇ εἰς αὐτόν... Λησμονήσατέ με.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος Φρουασὺ πλησιάζας τὸν ἐξαδελφόν του τῷ εἶπε μετ' ὕψους ἐκπληκτικοῦ, ἐν ᾧ ἐνυπῆρχε καὶ ποιά τις θλίψις:

— Μοῦ ἀρνεῖσαι λοιπὸν τὴν χάριν αὐτήν;

Οἱ λόγοι οὗτοι, καὶ ἰδίως ὁ τόνος δι' οὗ προεφέρθησαν, ἐξήγαγον τὸν Λύσανδρον ἐκ τοῦ ληθάργου του. Ἐτείνε πρὸς τὸν κόμητα τὴν χεῖρά του καὶ τῷ εἶπε.

— Ν' ἀρνηθῇς εἰς σὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐκδούλευσιν! καὶ διὰ ποῖον μ' ἐκλαμβάνεις; Ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ μεμψιμοιρῶ διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν. Διατί, διάβολε, δὲν ἐκοιμάσσο ἀντὶ νὰ μεταβῇς...

— Εἰς τὴν Λέσχην, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ κόμης προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ.

— Λοιπὸν καμμία ἐλπίς συμφιλιώσεως δὲν ὑπάρχει;

— Καμμία... ἡ ὕβρις ἦτο σπουδαϊοτάτη.

Ὁ Λύσανδρος, πρᾶγμα παράδοξον, ἐφαίνετο πολὺ συγκεινημένος. Δὲν ἐφρόντιζε πλέον νὰ καθήσῃ, τοῦναντίον μάλιστα, ἐβάδιζε τεταραγμένος· ἐπὶ τέλους ἔστη καὶ στεναλῶς.

— Πηγαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ συνταγματάρχου, εἶπεν.

Εἶτα δὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐξαδελφόν του, τῷ ἀπήνθηνε μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὄπλων, καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων, ἅτινα ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα εἰς παρομοίας περιστάσεις. Πληροφορηθεὶς δ' ἀκριβῶς περὶ πάντων, ἀπεχαιρέτισε τὸν κόμητα, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ βήματος τόσῳ σταθεροῦ, ὥστε ὁ κύριος Φρουασὺ λίαν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐπελθούσαν μεταμόρφωσιν, ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τοῦ ἐξαδέλφου του.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Λύσανδρος, ὅστις ἀναχωρῶν ἐστράφη, εἶδες ποτὲ μηχανὰς ἐφθαρμένους; Αὐτὰς μόνον ὁ διάβολος εἰμπορεῖ νὰ τὰς κινήσῃ. Ἐν τούτοις, τὰς ἐπιδιорθώνουν τόσῳ καλῶς, ὥστε ἀμέσως κινεῖνται καὶ ἐννεργοῦσι καὶ αὐταὶ ὡς αἱ λοιπαί. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμωσι καὶ κατάχρησιν, διότι τότε θὰ σταματήσουν καὶ δὲν θὰ κινεῖνται πλέον. Ὁμοιάζω κ' ἐγὼ μὲ τὰς μηχανὰς αὐτάς. Εἰμαι καθ' ὅλα ἑτοιμος, εἰμαι ἴσως ἱκανὸς νὰ διατρέξω μακρὰ διαστήματα, ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ μὲ σταματᾷς, δὲν θὰ ἡμπορέσω τότε νὰ προχωρήσω οὔτε ἐν βῆμα.

— Εἰμαι πολὺ εὐγνώμων, φίλε μου, διὰ τὴν καλὴν σου διάθεσιν, τῷ εἶπεν ὁ κόμης θλίβων τὴν χεῖρά του.

— Εἶνε φυσικώτατον, εἶπεν ὁ Λύσανδρος, ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ἔχῃ ποδάρι, ὅχι ὅμως καὶ καρδιά.

Ἐξῆλθε, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καλλωπισθῇ καὶ πῶς, διότι εὐρίσκετο ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀλλ' ἐκεῖ νέα ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενε. Ἡ κυρία Φρουασὺ, πελιδνὴ, τεταραγμένη, ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν του, ἅμα τὸν εἶδε, λέγουσα ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Λύσανδρος ἠνόνησε πάραυτα τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν του. Ἡ κόμησα θὰ ὑπωπευθῇ βεβαίως τὰ διατρέχοντα, συνέπεια τῶν ὁποίων θὰ ἐλάμβανε χώραν συνήθης σκηνή, ἀναπόφευκτος εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ὁ Λύσανδρος, προσποιούμενος ἡρεμίαν, προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, πῶς ἔχει ἡ ὑγίεια σας;

— Εἰμαι πολὺ ἀνήσυχος! ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀνήσυχος! δὲν ἔχετε δίκαιον, δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀνησυχῇτε.

— Ἀπὸ ὑμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἀπομακρύνετε τὴν ἀνησυχίαν μου, ἐὰν αὕτη εἴνε φαντασιώδης.

Ὁ Λύσανδρος ἐσκέπτετο, ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ ἐξεργήνυτο ἡ καταιγίς, καὶ ἵνα προφυλαχθῇ, προσεποιήθη ὅτι ἀνάγκη ἐπέγινετο ἐπιβάλλειν αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ἡ κόμησα, λα-

βοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐκράτει, καὶ τὸν ὑπεχρέου νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησεν. Ὁ σύζυγός μου ἐξήλθε χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐπέστρεψε πολὺ ἀργά, καὶ δὲν ἐκοιμήθη· τὸ ἔμαθα αὐτὸ ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον του.

— Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον με ἐξύπνησε τόσον βραχνύσως, διενούθη ὁ Λύσανδρος.

— Κατόπιν, προσέθεσεν ἡ Ἑμμα, παρετήρουν ἐκ τοῦ δωματίου μου τὸν σύζυγόν μου, ὁ ὁποῖος ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα περιεπατεῖ εἰς τὸ δωματίον του.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐκοιμάσθε καὶ ὑμεῖς! παρετήρησεν ὁ Λύσανδρος.

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ κόμης. Σήμερον δὲ τὸ πρῶτ' παρατηρῶ ἐνταῦθα ἀσυνήθην κίνησιν. ἀφ' οὗ καὶ ὑμεῖς εὐρίσκεσθε ἐπὶ ποδὸς ἀπὸ τὰς ἐννέα. Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου φυσικόν.

— Βεβαίως ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λύσανδρος στεναζών.

— Τότε ἐξηγήσατέ μου.

— Ἐξαδέλφη, σὰς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ σὰς ἐξηγήσω τίποτε, αἱ ἐξηγήσεις δὲν διασαφίζουν τίποτε ἀπολύτως· εἶνε ἀπώλεια χρόνου.

Ἡθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ἡ Ἑμμα δὲν ἠνόησε νὰ τὸν ἀφήσῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ, τῷ εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἐστηριζόμεν ὑπερβολικότερον εἰς τὴν φιλίαν σας.

— Ἐξαδέλφη μου, ἐπανάλαβεν ὁ Λύσανδρος, σὰς παρακαλῶ, μὴ με κάμνετε νὰ συγκινοῦμαι, γνωρίζετε πόσον εὐαίσθητος εἰμαι, καὶ ὁ ἱατρὸς μοι ἀπηγόρευσε καὶ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν· δὲν ἐπιθυμεῖτε βεβαίως νὰ μοῦ προξενήσετε κακόν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐπιθυμῶ, εἶπε διὰ σταθερὰς φωνῆς ἡ κόμης, ἐὰν δυστύχημα ἀπειλῇ τὸν σύζυγόν μου, νὰ με βοηθήσετε νὰ τὸ ματαιώσωμεν.

— Ἀλλὰ σὰς βεβαίως.

— Κἄτι ἐκτακτὸν συμβαίνει. Μὴ φοβῆσθε, εἰπέτε μοι τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὴν ἀκούσω μετὰ θάρρους.

— Ναί, ναί, ἀφοῦ αἱ γυναῖκες τὰ μάθωσι, κατόπιν λιποθυμοῦσι· τὰ γνωρίζω αὐτά, διενούθη ὁ Λύσανδρος, δὲν εἰμαι τόσον μωρός.

— Λοιπὸν δὲν ἀπαντᾷτε;

— Ἀλλὰ, ἐξαδέλφε.

Ἔστη μὴ γνωρίζων τί νὰ εἴπῃ.

Ὁ κόμης, μείνας μόνος, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ παρετήρησε θήκην πολυκράτων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ μὲν εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα οὐδέποτε μετεχειρίσθη. Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐὰν ὁ ἀντίπαλός του ἐκλέξῃ τὸ πολυκροτον, πιθανὸν νὰ τῷ ἐχρησίμευον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λυσάνδρου; ἵνα οὕτως φυλάξῃ αὐτὰ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς μονομαχίας, μὴ μένωσι δὲ εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐγείρῳσιν ὑπονοίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἑμμα ἐπῆλθε διὰ τῶν ἐρωτήσεών της τὸν Λύσανδρον, ὁ κύριος Φρουασὺ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωματίον

τοῦ εξαδέλφου του. Ἀφῆκε τὴν θήκην μετὰ τὰ πολυκροτά ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐπειδὴ ἤκουσε θόρυβον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ,

— Δὲν ἐξήλθετε ἀκόμη, Λύσανδρε; ἠρώτησε.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος προχωρῶν μετὰ ζωηρότητος, καὶ λίαν εὐτυχῆς, διότι οὕτω ἀπηλλάσσετο τῆς κομῆσσης.

— Ἐὰν ἐκλέξουν τὸ πιστόλιον, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης, ὅστις ἐνόμιζε τὸν ἐξαδέλφον του μόνον, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπιθεωρήσῃς αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔχω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ νὰ μοι εἴπῃς ἐὰν ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν.

Μόλις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ κόμης ἤγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ κόμης.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη τὴν ἐλαχίστην χειρονομίαν νὰ κάμῃ· οὐδεμίαν λέξιν νὰ προσφέρῃ· ἔστατο στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας. Ἐκεῖνος, συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν παρήγαγεν ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τῆς συζύγου του, παρετήρει αὐτὴν σιωπῶν καὶ μειδίων ἐνταυτῷ διὰ τρόπου λίαν παραδόξου. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο καθ' ὅλα ἑτοιμὸς διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν σκηνήν, καὶ περιέμενε. Ὁ Λύσανδρος, ἐπωφελοῦμενος τοῦ ἀπροόπτου τούτου συμβάντος ἀνεχώρησε.

Ἡ Ἑμμα, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ οὐδὲ κατὰ ἓν βῆμα τῆς θέσεως ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἐπανάκτισε τὸ θάρρος της καὶ

— Μονομαχεῖτε! εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Διατί μονομαχεῖτε;

— Δὲν μαντεύετε τὴν αἰτίαν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ παρατηρῶν ἄσκαρ· δαμυκτὴ τὴν σύζυγόν του.

— Πῶς θέλετε νὰ τὴν μαντεύσω; ἀπήντησεν αὐτὴ.

— Δὲν ὑποπτεύετε τίποτε;

— Καθόλου.

— Ἀλήθεια; ἀπήντησεν ὁ κόμης μετ' εἰρωνικοῦ τόνου.

Ἡ κόμης ἔνευσεν ἀρνητικῶς.

— Δὲν μοῦ ἐκάματε λοιπὸν καμμίαν ἀδικίαν;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν μονομαχίαν αὐτήν! εἶπεν ἡ Ἑμμα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συζύγου της. Καὶ μετὰ τίνος μονομαχεῖτε;

— Μονομαχῶ μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης τονίζων ἐκάστην λέξιν.

Ἡ Ἑμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι. Δυστυχία μεγαλειτέρα ἐκεῖνης, ἦν κατ' ἀρχὰς ἐφοβεῖτο, τὴν ἠπείλει· τὴν ἡσθάνετο ἐνστικτικῶς, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ πόθεν αὐτὴ προήρχετο. Παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐφαίνετο ζητῶσα παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις διὰ τοὺς λόγους του. Ὁ κόμης προωρῆσας ὀλίγα βήματα ἔστη ἀπέναντί της, καὶ τῇ εἶπε:

— Μάλιστα, μονομαχῶ μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες, τοῦ κυρίου Ρίβες... τοῦ ἐραστοῦ σας!

— Ἐραστής μου! ὁ κύριος Ρίβες ἐραστής μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμης· καὶ ἡ σταθερὰ φωνὴ της διεμαρτύρετο ἐντονώτατα κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης.

Ὁ κόμης τὴν παρετήρει διὰ βλέμματος, ὅπερ ἐσήμαινε: Ἀνωφελὲς ἡ προσπάθεισις. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν, ὅτι ἀντὶ νὰ νεύῃ κάτω, ἀπ' ἐναντίας ἔμενεν ἀτάραχος, ὅπως τὴν φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα.

— Χθές, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἦν μάτην προσεπάθει νὰ καταπραῦνῃ, ὅταν ἐξήλθατε κρυφίως τοῦ μεγάρου, σὰς ἠκολούθησα. Εἰσῆλθατε εἰς τὴν πόροdon Νειλλύ, ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ κύριος Ρίβες. Ἐλαβὼν τὸ θάρρος νὰ σὰς περιμένω εἰς τὴν θύραν περισσότερον τῆς ὥρας. Ἐδίσταζον ἐὰν τῶντι εἰσθε ὑμεῖς. Τέλος σὰς εἶδον ἐξερχομένην, δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀμφιβάλλω. Μετ' ὀλίγας ὥρας συνήντησα εἰς τὴν Λέσχην τὸν κύριον Ρίβες, καὶ εὐρὼν πρόφασιν ἐφιλονείκησα μαζύ του. Οἱ ἀδιάφοροι ἀδύνατον βεβαίως νὰ ἠννόησαν τὰ μυστικὰ αἰτία, ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ ἠννόησεν!

— Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσθε, δὲν τὰ ἠννόησεν οὔτε ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ἡ κόμης μετὰ χαρᾶς.

Ἡ Ἑμμα ἠννόησε περί τινος ἐπρόκειτο. Ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγένετο θύμα τῆς ζηλοτυπίας του, αὕτη δὲ θὰ ἐδικαιολόγει πρὸς τὸν σύζυγόν της τὴν διαγωγὴν αὐτῆς, καὶ οὕτω ἡ μονομαχία δὲν θὰ ἐλάμβανε χώραν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὰ πάντα, σκέψις ἄλλη τὴν ἠμπόδισε. Ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της ὥφειλε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κόμην τὰ περὶ τῆς Ἀλίκης, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἐτόλμα. Ἐσκέφθη τέλος, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου της, ὅτι δὲν ἔπρεπε ποσὼς νὰ δισταζῇ, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἀντικειμένου, εἰς ἕκαστον βῆμα τοῦ ὁποῖου θὰ συνήντα φοβεροῦς κινδύνους.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἐπλανήθητε, καὶ ἠδικήσατε μεγάλως τὸν κύριον Ρίβες. Μετ' αὐτοῦ δὲν ἔχω ἄλλας σχέσεις ἢ τὰς τυπικὰς τῆς ἐθιμοτυπίας. Οὐδέποτε μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν ἡ παρουσία σας εἰς τὴν οἰκίαν του τοιαύτην ὥραν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ὃν ἤρχισε νὰ κλονίζῃ τοσαύτη σταθερότης.

— Ὁ κύριος Ρίβες, ἀπεκρίθη ἡ κόμης, κατοικεῖ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παρόδου Νειλλύ μέγαρον, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος, καὶ πλησίον τοῦ κήπου, ὑπάρχει μικρὰ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πολλάκις συναντήσατε ἐδῶ· ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ κυρία Ὠδρὺ.

— Ἡ κυρία Ὠδρὺ; ἐπανάλαβεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα, ἡ κυρία Ὠδρὺ· εἶνε εὐκολον νὰ τὴν ἐνθυμηθῆτε.

— Ὡ! σὰς πιστεύω, εἶπεν ὁ κόμης.

μειδιῶν. Εὐρίσκω μάλιστα τὸ τέχνασμα αὐτὸ πολὺ ἐπιδέξιον.

Ἡ Ἑμμα ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της βλέμμα μεστὸν βαθείας θλίψεως, καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν δικαιολόγησιν. ἄλλ' ἡ μέλλουσα νὰ λάβῃ χώραν μονομαχία τῇ ἐπέβαλλε καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν.

— Ἀλλά, κύριε, μόλις γνωρίζω τὸν κύριον Ρίβες, δὲν τὸν εἶδον παρὰ τὴν στιγμὴν μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν μοὶ τὸν ἐπαρουσιάσατε.

— Τότε, εἶπεν ὁ κόμης, διὰ ποῖον σκοπὸν μετέβητε εἰς τόσῳ προκεχωρημένην ὥραν εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως, καὶ ἐπομένως φίλη σας;

Ἡ Ἑμμα ἐδίστασεν ἄλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ὁ ἐξάδελφός σας Λυσάνδρος δὲν μὰς διηγῆθη χθὲς τὸ ἔσπερας, ὅτι ὁ κύριος Ρίβες τὸν ἀφῆκε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα;

— Πράγματι! ἡ ταραχὴ σας, ἡ ἀγωνία σας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγῆσεως τοῦ Λυσάνδρου καὶ ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησίς σας, προέδιδε ὅτι ἠθέλατε...

— Ἡθέλα, ἀνέκραξεν ἡ κόμηςσα διακόπτουσα τὸν σύζυγόν της νὰ προειδοποιήσῃ τὴν νέαν διὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλοῦσε, διότι ὅ,τι σεῖς δὲν γνωρίζετε, τὸ γνωρίζω ἐγώ. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἀμέσως λέξεις τοῦ Λυσάνδρου ἠννόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μίαν ὀρφανήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ὠβρύ ἀνέλαβε χρεὴν μητρὸς. Ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής. Μία στιγμὴ ἀργοπορίας ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον μέλλον. Ἐτρεξα εἰς βοήθειαν μίαν δυστυχὸς κόρης, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ ἠπειλοῦντο.

Ὁ κύριος Φρουασὺ εἰσώπα. Εἶχεν ἐξαλειφθῇ τὸ θλιβερὸν μειδιάματόν του. Δὲν παρετήρει πλέον τὴν Ἑμμαν διὰ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος. Τὴν ἠρώτησεν ὅμως, διατὶ ἐνήργησε τόσον μυστηριωδῶς, ἐνῶ ὤφειλε νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τοὺς φόβους της, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως μεταβῇ εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ μάλιστα νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἡ Ἑμμα ἀπήντησεν, ὅτι, συνειθίζουσα νὰ ἐξέρχεται μόνη καὶ λησμονήσασα ὅτι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐνόμισεν ὅπως περιττὸν νὰ τὸν προειδοποιήσῃ. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ φοβερὰ διήγησις τὴν εἶχε τόσῳ ταράξει, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ἔπραττεν. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν πεποίθησιν ἐκείνην, ἣν ἄλλοτε ἀκόπως τῷ ἐνέπνεε. Κατ' ὁρῶσθε μόνον νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν πρὸς τὸν κύριον Ρίβες παραφορὰν του καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν.

Βεβαιωθεῖσα τότε καθυσόχασεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀφῆκε τὸν σύζυγόν της. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον της, ὅπως σκεφθῇ περὶ τῶν προσφάτων ἐκείνων

γεγονότων, καὶ νὰ κλάσῃ διὰ τὸ σφάλμα της, ὅπερ ἔμελλε τόσον λυπηρὸς νὰ ἐπιδράσῃ ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς της.

Γ'

Ὁ κόμης ἀφ' ἐτέρου κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἐπιστοφὴν τοῦ Λυσάνδρου, ὃν ἤθελε νὰ ἐπιφορτίσῃ διὰ δευτέρας ἀποστολῆς, εἰρηνικωτέρας τῆς πρώτης. Αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἑλαβε παρὰ τῆς συζύγου του, ἦσαν τοσοῦτον σαφεῖς, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον περὶ τῆς πλάνης του. Καὶ ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν του ἀνακουφισθεῖσαν ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους καὶ νὰ χαρῇ, ἀπ' ἐναντίας ὑπέφερεν ἔτι περισσότερον. Ἐταράσσετο ὑπὸ μυρίων σκέψεων καὶ ὑπονοίων.

Μετ' ὀλίγον, κατάκοπος ἐξ ὧων αὐτῶν τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς ἀυπνίας τῆς παρελθούσης νυκτός, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὠνειρεύθη ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Σκότος βαθύ τὸν περιεκύκλου καὶ ἡμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ διακρίνῃ τὰ πλησιέστερα ἀντικείμενα. Αἶφνης καταιγὶς ἐκρήγνυται· ἀστραπαί, διασχίζουσαι τὸν οὐρανόν, φωτίζουν τὴν ζοφώδη γῆν· τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, οἱ ἄγροί ἀνεφάνησαν καθαρῶς. Παρατηρεῖ πανταχοῦ ἐκστατικὸς, ἐγγίζει τὰ περὶ αὐτὸν ψηλαφῇ, ἀλλὰ κεραυνός, ἐνσκήψας ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κατακαίει.

Ὁ θόρυβος τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπνέτου, τὸν ἀφύπνισεν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ἐγειρόμενος ἀποτόμως.

— Παρατήρουν, ἐὰν ἡ κυρία κόμηςσα εὐρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπνέτης.

— Τί τὴν θέλετε;

— Ἐπιθυμῇ τις νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Ποῖος;

— Μία νέα, ὀνομαζομένη, ὡς λέγει, Ἀλίκη.

Ὁ κόμης ἀνετινάχθη τῆς θέσεώς του· τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουσε καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' εἶτα εἶπε πρὸς τὸν ὑπνέτην:

— Ἄς εἰσέλθῃ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη, καὶ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ. Νομίζω ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν κῆπον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπνέτης θὰ μετέβαινε πρὸς ἀνωφελῇ ἀναζήτησιν τῆς κομῆσεως — διότι ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ δωματία της — ἤλπιζε νὰ λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς νέας, ἣν ἡ τύχη τῷ ἀπέστελλεν. Ὑπὸ τὸ κράτος εἰσέτι τοῦ ὄνειρου, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶδε, προέβλεπεν ὅτι σοβαρόν τι ἔμελλε νὰ συμβῇ. Τὸ σκότος θὰ διελύετο, ἡ ἀστραπὴ θὰ ἔλαμπε καὶ...

Ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ ἡ Ἀλίκη ἐνεφανίσθη.

Ὁ κόμης ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς ἀνεσκίρτησε. Συνελθὼν, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῆς νεανίδος, τὴν ὠδήγησε πλησίον ἀνακλίντρου, καὶ, παρακαλέσας αὐτὴν μετὰ χαριεστάτου τρόπου νὰ καθίσῃ:

— Ἐστεῖλα νὰ εἰδοποιήσουν τὴν σύζυγόν μου, τῇ εἶπε· δὲν θὰ τὴν περιμένετε πολὺ. Ἡ ἐπισκεψίς σας θὰ τῆς προξενήσῃ μεγίστην εὐχαρίστησιν. Πρὸ μικροῦ μοὶ ἔλεγε πόσον ἐνδιαφέρεται δι' ὑμᾶς.

— Πράγματι, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη, ἥτις ἀνελάμβανε θάρρος, ὡς ἐκ τοῦ εὐπροσηγόρου ὕφους τοῦ κόμητος. Ἡ κυρία Φρουασὺ ἔδειξε πάντοτε δι' ἐμὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ ἀνάρμοστον τὸ διάδημα, τὸ ὁποῖον ἐτόλμησα νὰ κάμω σήμερον.

— Ἡ σύζυγός μου σας γνωρίζει πρὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας... ἤμην τότε μικρά... καὶ ἀπὸ τότε ἡ κυρία Φρουασὺ ἐφρόντιζε δι' ἐμέ, καὶ μετ' ἡγάπα τρυφερώτατα.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ κόμης πλησιάζων ἔτι περισσότερον πρὸς τὴν Ἀλίκην.

— Μάλιστα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, παρατηρήσασα πόσον ἐνδιαφέρον ἐδείκνυνεν ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐμεγάλωσα ὀλίγον, ἐὰν ἤξεύρατε μετὰ πόσης ἀγαθότητος ἐφέρετο πρὸς ἐμέ! Ἀ! θὰ τῇ εὐγνωμονῶ πάντοτε δι' ὅσα μοὶ ἔκαμε, καὶ εἶμαι εὐτυχής, διότι παρουσιάζεται περιστάσις νὰ εἰπω πόσον τὴν ἀγαπᾶ, εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἀγαπᾶ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΕΙΚΩΝ

(Εἰκὼν).

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αἴθουσα ἀπήστραπτεν ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον.

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο ὅλον ἐν καὶ μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς ἐλάμβανον θέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ, συντρέχοντες εἰς τὸ γραφικὸν τῆς ἀπόψεως διὰ τοῦ πολυτελοῦς αὐτῶν κόσμου.

Οὐδέποτε σχεδὸν ἡ πόλις εἶδε παιδοτέρων γαμήλιον τελετὴν, τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Σταματιάδου. Ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ κομψῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ συνηθροίσθη πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ἀριστοκρατικὸν ἐπὶ πνεύματι καὶ ἐπὶ γένει, ὅπως παραστῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς δευτέρας αὐτοῦ θυγατρὸς Εὐθαλίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ εὐγενὴς κ. Ξανθὴ περιέτρεχεν ἀενάως τὴν αἴθουσαν, παρέχουσα δαψιλῆς περιποιήσεις καὶ δεχομένη θερμὰ συγχαρητήρια